

Arrest

**nr. 334 739 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 23 juni 2016, dient als minderjarige op 30 juli 2018 een eigen verzoek om internationale bescherming in. Op 6 februari 2019 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk (minderjarige). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt op 24 oktober 2019, bij arrest nr. X, het daartegen ingediende beroep.

1.2. Zonder het grondgebied te verlaten, dient verzoeker op 21 juni 2024 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 11 oktober 2024 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die aangetekend verstuurd wordt op 16 oktober 2024 en die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de Iraakse nationaliteit en bent afkomstig van Bagdad, waar u op [...] geboren werd. U ging naar school tot het vijfde leerjaar. Op 10 mei 2015 is uw vader [M.A.S.A.-N.] (CG [...]; OV [...]) uit Irak vertrokken. Hij kwam op 15 juni 2015 in België aan en diende hier op diezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS nam op 23 oktober 2015 in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas. Hij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Uw moeder [N.A.H.A.O.] (OV [...]) - CG [...] bracht hem op de hoogte van het feit dat onbekenden u probeerden te ontvoeren toen u naar school wandelde. Uw vader besloot op 14 januari 2016 met behulp van IOM vrijwillig naar Irak terug te keren. Twee weken later konden u, uw moeder en zus [Z.M.A.A.] (OV [...]) Irak uitreizen.

Jullie arriveerden in België op 22 juni 2016 en uw vader diende een dag later een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw moeder diende op diezelfde dag een eerste verzoek in waarbij ze verwees naar de eerder door uw vader aangehaalde problemen en het feit dat men u probeerde te ontvoeren. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd dit verzoek ook in de naam van uw zus en u als vergezellende minderjarige ingediend. Het CGVS nam op 23 mei 2017 in hoofde van uw ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongelooftwaardigheid van hun asielrelaas. Ze dienden geen beroep in tegen deze beslissing. Omwille van de negatieve beslissing trok u met de rest van uw gezin op 7 juni 2017 naar Duitsland, waar jullie op 14 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden. U verbleef in een opvangcentrum in Frankfurt maar werd op 14 februari 2018 omwille van de Dublin-procedure door de Duitse autoriteiten teruggebracht naar België.

*Uw ouders dienden de volgende dag in België een volgend verzoek om internationale bescherming in waarin ze bleven vasthouden aan hun voorgaande verklaringen. Het CGVS nam op 23 juli 2018 in hoofde van uw ouders een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek. Ze gingen niet in beroep tegen deze beslissing. Op 30 juli 2018 dienden uw ouders een nieuw verzoek in. Bovendien diende op diezelfde datum ook u een **eerste verzoek in eigen naam in**, zo ook uw zus. Jullie verklaarden beiden te vrezen ontvoerd te worden omwille van de eerdere ontvoeringspoging waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest. Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart (d.d. 26/6/2014) en uw nationaliteitsbewijs (d.d. 16/7/'14).*

Op 7 februari 2019 besliste de Commissaris-generaal in hoofde van u, een minderjarige, tot de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek. Het beroep dat u hiertegen indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd op 24 oktober 2019 verworpen.

*U verliet het Belgische grondgebied niet en verzocht vervolgens op 21 juni 2024 **een tweede keer** om internationale bescherming. U heeft geen nieuwe elementen. U woont hier al sinds u klein bent. U wil niet terugkeren naar Irak, u leefde hier, ging hier naar school en heeft hier uw vrienden. U kent niets in Irak en weet niets af van de problemen van uw ouders. U wil graag een goede toekomst uitbouwen en wil hier werken. U mag hier momenteel niets omdat u geen papieren heeft. U haalt verder nog aan dat uw vader kanker heeft en niet terug kan naar Irak. U legt geen documenten voor ter staving van uw verzoek.*

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u ondertussen meerderjarig geworden bent.

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U verklaart in het kader van huidig verzoek geen nieuwe elementen te hebben. U verwijst onrechtstreeks opnieuw naar de problemen die jullie voorheen kenden in Irak maar u heeft geen idee wat deze problemen waren. Dienaangaande moet worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste verzoek besloot tot de niet-ontvankelijkheid en dit op grond van artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 en dit omdat u, toen een minderjarige vreemdeling, geen eigen feiten aanhaalde die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigden daar er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in uw naam werd ingediend, reeds een eindbeslissing werd genomen.

U steunde uw eerste verzoek volledig op dezelfde gronden die uw ouders [M.A.S.A.-N.] (CG [...]; OV [...]) en [N.A.H.A.O.] (OV [...] - CG [...]) aanhaalden ter staving van hun verzoek. De Commissaris-generaal oordeelde in het kader van uw eerste verzoek reeds uitdrukkelijk dat er in uw hoofde niet kon besloten worden tot een nood aan internationale bescherming en dit gezien uw ouders er niet in geslaagd waren het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de RvV dit werd verworpen.

U brengt thans geen nieuwe elementen aan die hier alsnog een ander licht op kunnen werpen. U verklaart zelf geen nieuwe elementen te hebben en verwijst voor het overige louter naar uw situatie hier in België in het kader van uw verzoek. U haalt aan dat u al hier bent sinds u klein bent, u ging hier naar school en heeft hier uw vrienden. U wil niet terug naar Irak, u wil hier blijven en hier een toekomst uitbouwen. U heeft het moeilijk want zonder papieren kan u hier niets doen, oa. een vakantiejob uitoefenen. U haalt tot slot nog aan dat uw vader kanker heeft en niet terug kan naar Irak.

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat in het kader van een verzoek om internationale bescherming de vrees dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit heeft, i.c. Irak. Uw situatie hier in België is in casu dan ook niet relevant bij het beoordelen van uw vrees ingeval van een terugkeer naar Irak. Zoals hierboven reeds aangehaald zijn er geen elementen voorhanden omwille waarvan in uw hoofde kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in Irak.

Wat uw situatie hier in België betreft, dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal niet ontkent dat u hier al vele jaren verblijft en hier een leven opbouwde. Het loutere feit dat u al lang op het Belgisch grondgebied verblijft betekent evenwel niet dat u automatisch internationale bescherming moet worden toegekend. De Commissaris-generaal oordeelde reeds eerder in uw hoofde uitdrukkelijk dat u geen internationale bescherming kon worden toegekend en u naar Irak kon terugkeren. Zulks werd ook herhaaldelijk geoordeeld in hoofde van uw ouders hun opeenvolgende verzoeken. Hieraan werd geen enkel gevolg geven waardoor het feit dat u en uw gezin ondertussen al vele jaren hier verblijven in een moeilijke situatie zonder papieren dan ook het gevolg is van jullie eigen keuze.

Dit terzijde, de Commissaris-generaal kan zeker begrip opbrengen voor het feit dat u hier al lang bent, niets meer kent in Irak, bij uw vrienden wil blijven en hier een toekomst wil uitbouwen maar dient in casu te worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw situatie hier in België dient te wenden tot de hertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar u tot slot nog opmerkt dat uw vader niet naar Irak kan terugkeren omdat hij kanker heeft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. De gezondheidssituatie van uw vader kan dan ook niet worden weerhouden als een element wat in uw hoofde kan leiden tot het besluit dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Dit terzijde, dat uw vader lijdt aan kanker betreft een loutere bewering die u niet weet te staven. Evenmin toont u in concreto aan dat, zelfs al zou het vaststaan dat uw vader kanker heeft, hij omwille hiervan niet naar Irak zou kunnen terugkeren.

Voorts kan nog worden gewezen op het volgende. Ook uw ouders zelf haalden aan dat uw vader lijdt aan kanker, dit in hun zevende, respectievelijk achtste verzoek. Ze legden toen ook medische attesten voor ter staving. Dienaangaande oordeelde de Commissaris-generaal toen reeds dat uit de voorgelegde stukken niet bleek dat bij uw vader kanker werd vastgesteld. Hoewel er een 'desmoid tumor' werd aangetroffen bij uw vader luidde de conclusie volgens de toen voorgelegde medische attesten dat een behandeling niet noodzakelijk was daar dergelijke letsels normaal spontaan uitrijpen (zie beslissing moeder zevende verzoek in uw administratief dossier). U brengt thans geen concrete elementen aan die hier alsnog een ander licht op kunnen werpen.

Volledigheidshalve kan ook hier worden opgemerkt dat voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen eveneens een geëigende procedure bestaat, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countryspos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqjune-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende

groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolaanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (IS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging van IS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Volgens het EUAA-rapport "Security Situation", dat betrekking heeft op de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024, heeft IS nog steeds bolwerken in het Tarmiya-district, ten noorden van Bagdad, en voert het weinig intensieve aanvallen uit op ISF in de vorm van moordaanslagen of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde bommen (IED's). Om nog onbekende redenen is het Tarmiya-district een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in zijn cellen in het noorden van de Bagdad Belts te bevoorraden.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militia die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende militias, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen.

In oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen de personen die betrokken waren bij de anti-regeringsbetogingen. Er braken gewelddadige conflicten uit tussen betogers enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote betogingen behoren nu echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 als gevolg van de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen, hoewel er nog steeds kleinschalige betogingen plaatsvinden die soms gepaard gaan met geweld. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers bleef echter zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiiitische militias en criminele organisaties verantwoordelijk zijn voor politiek en crimineel geweld, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en zijn provincie betreft, zijn er op 31 december 2023 naar schatting 94.590 returnees en bevinden er zich 44.848 IDP's in de andere provincies van het land (voornamelijk Erbil en Suleimania).

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EUAA Guidance Note in juni 2022 zodanig is veranderd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Irak terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit Bagdad wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend. Gelet op voorgaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie, dient echter te worden vastgesteld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, een risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat moet

worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In hoofde van uw moeder haar achtste verzoek werd eveneens beslist tot de niet-ontvankelijkheid ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 57/6/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij betoogt dat zijn verzoek niet beschouwd kan worden als een volgend verzoek, aangezien hij het verzoek van 30 juli 2018 als minderjarige ingediend heeft en dit als niet-ontvankelijk werd afgewezen. Er werd toen geen onderzoek ten gronde gevoerd, waardoor dit volgens hem niet kan worden beschouwd als eerste verzoek. Omdat zijn huidig verzoek volgens hem geen volgend verzoek is, moest er niet geoordeeld worden of er nieuwe feiten of elementen aan de orde zijn.

Vervolgens meent hij dat hij recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus en licht hij toe dat de veiligheidstoestand in Irak nog steeds erg onstabiel is en dat door de vele bomaanslagen het leven van de gewone burger voortdurend in gevaar is. Hij vervolgt dat er weliswaar geen open oorlog meer is, maar dat de toestand er nog steeds erg gevaarlijk en risicovol is, ook voor burgers. Verzoeker verwijst naar het rapport ‘*International Protection Considerations with Regards to People Fleeing Iraq*’ van UNHCR van januari 2024, naar het rapport ‘*Iraq-Security Situation, Country of Origin Information Report*’ van EUAA van mei 2024 en stelt dat daaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak voor burgers er problematisch is. Verder wijst hij nog op het reisadvies dat door de Belgische autoriteiten aan landgenoten wordt gegeven in verband met reizen naar Irak en de algemene veiligheidssituatie aldaar.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 4 september 2025 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarbij zij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR, *International protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq*, januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq*, november 2024;
- COI Focus Irak: veiligheidssituatie, 29 Augustus 2025 (update);
- EUAA Country of Origin Report *Iraq: Security Situation*, mei 2024.

4. Juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (Hof van Justitie 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (Hof van Justitie 9 september 2021, XY t. *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Verzoeker verklaart in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, dat hij als minderjarige en in eigen naam heeft ingediend, te vrezende ontvoerd te worden omwille van de eerdere ontvoeringspoging waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest. De commissaris-generaal verklaart het verzoek op 6 februari 2019 niet-ontvankelijk (minderjarige) omdat verzoeker geen eigen feiten heeft ingeroepen die het indienen van een verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. De commissaris-generaal oordeelt dat zijn verklaringen volledig berusten op dezelfde gronden aangehaald door zijn ouders ter staving van hun beschermingsverzoek en naar aanleiding waarvan geoordeeld werd dat zij er, met hun verklaringen omtrent de ontvoeringspoging, niet in geslaagd waren aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet lopen. Na beroep oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat uit het administratief dossier blijkt dat het verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die verzoekers ouders ter staving van hun eerder ingediend beschermingsverzoek aanbrachten, met name een eerdere ontvoeringspoging waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geworden. Het beroep wordt door de Raad verworpen.

5.2. In het kader van zijn huidig beschermingsverzoek dat hij indient als meerderjarige, verklaart verzoeker dat hij geen nieuwe elementen heeft. Hij stelt niet terug te willen keren naar Irak omdat hij hier al van kleins af aan leeft, hij hier naar school is geweest en vrienden heeft. Hij voegt toe dat hij niets kent in Irak en niets afweet van de problemen die zijn ouders daar hebben. Hij wil graag een goede toekomst uitbouwen in België en hier werken. Tot slot wijst hij erop dat zijn vader kanker heeft en niet terug kan naar Irak (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 29.08.24, vraag 7, 20, 21). Hij legt geen bijkomende documenten neer (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 29.08.24, vraag 17, 19).

5.3. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De beslissing is gebaseerd op de volgende vaststellingen:

- i) Waar verzoeker onrechtstreeks opnieuw verwijst naar de problemen die hij en zijn familie voorheen kenden in Irak, dient opgemerkt dat er reeds in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek geoordeeld werd dat er in zijn hoofde niet besloten kon worden tot een nood aan internationale bescherming en dit omdat hij, toen als minderjarige, geen eigen feiten aanhaalde die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigden;
- ii) Het loutere feit dat verzoeker al lang op het Belgisch grondgebied verblijft, betekent niet dat hij automatisch internationale bescherming moet worden toegekend;
- iii) De gezondheidssituatie van zijn vader kan niet weerhouden worden als element wat in zijn hoofde kan leiden tot het besluit dat hij nood heeft aan internationale bescherming, te meer nu (a) het feit dat zijn vader aan kanker lijdt een loutere bewering betreft, die hij niet weet te staven; (b) hij niet kan aantonen dat zijn vader omwille van zijn vermeende kankerdiagnose niet terug naar Irak zou kunnen keren; (c) uit de voorgelegde stukken die zijn ouders voorlegden in het kader van hun zevende/achtste beschermingsverzoek niet bleek dat er bij zijn vader kanker werd vastgesteld.

5.4. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.4.1. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Het verzoekschrift van verzoeker is uiterst summier. Verzoeker komt, bij de bespreking van de door hem aangehaalde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet verder dan het betoog dat zijn huidig beschermingsverzoek niet behandeld kan worden als een volgend verzoek, zonder op enige wijze *in concreto* in te gaan op zijn persoonlijke vrees, zijn vluchtrelaas en de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt dan ook geen enkel dienstig verweer aan tegen de beoordeling in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.4.2. Waar verzoeker betoogt dat zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet kan behandeld worden als een volgend verzoek, daar hij het verzoek van 30 juli 2018 als minderjarige ingediend heeft en dit als niet-ontvankelijk werd afgewezen, zonder dat er een onderzoek ten gronde gevoerd werd, kan hij niet gevolgd worden.

Verzoekers ouders op dienen op 23 juni 2016 een tweede (in het geval van zijn vader) en een eerste (in het geval van zijn moeder) verzoek om internationale bescherming in. Gezien verzoeker op dat moment tien jaar is en artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient, vermoed wordt dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag uitoefent en dat dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, wordt het beschermingsverzoek van 23 juni 2016 aldus geacht te zijn ingediend ook namens verzoeker. De commissaris-generaal neemt op 23 mei 2017 in hoofde van beide ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij hun asielrelaas niet geloofwaardig wordt geacht. Tegen deze beslissing wordt geen rechtsmiddel ingesteld.

Op 30 juli 2018 dient verzoeker als minderjarige in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker verklaart dat hij bij terugkeer naar Irak vreest te worden ontvoerd en vermoord omdat hij in Irak reeds het slachtoffer werd van een ontvoeringspoging (AD CGVS, map CG: 18/16279, NPO 14.12.18, p. 6-7). Op 7 februari 2019 verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende: *“De commissaris-generaal kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”* De commissaris-generaal stelt vast dat het eerste eigen verzoek om internationale bescherming van verzoeker volledig op dezelfde gronden rust die zijn vader en moeder reeds aanhaalden in het kader van hun respectievelijk tweede en eerste verzoek om internationale bescherming van 23 juni 2016, dat op basis van artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoeker als vergezellende minderjarige werd ingediend. De Raad verwerpt op 24 oktober 2019, bij arrest nr. 227 968, het daartegen ingediende beroep, gezien de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekers beschermingsverzoek op dezelfde gronden berust die zijn ouders ter staving van hun eerder ingediend beschermingsverzoek aanbrachten.

Artikel 1, § 1, 20°, van de Vreemdelingenwet definieert een “volgend verzoek om internationale bescherming” als *“elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°”* (zoals ingevoerd bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018)). Deze bepaling is de omzetting in het Belgische recht van artikel 2, q), van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), dat een volgend verzoek definieert als *“een later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de gevallen waarin de verzoeker zijn verzoek expliciet heeft ingetrokken en de gevallen waarin de beslissingsautoriteit een verzoek heeft afgewezen na de impliciete intrekking ervan overeenkomstig artikel 28, lid 1”*. Opdat het om een “volgend verzoek” gaat, geldt gelet op het voorgaande dus als enige voorwaarde dat voordien een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen (zie ook RvS 21 september 2022, nr. 254.552). Een definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming wordt op basis van artikel 1, § 1, 19° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt: *“een beslissing of de vreemdeling de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend en waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van Titel Ibis, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de verzoeker op het grondgebied mag blijven in afwachting van het resultaat”*.

Elk nieuw verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend nadat in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming een definitieve beslissing genomen werd, moet aldus als een volgend verzoek in de zin van de Vreemdelingenwet worden beschouwd. Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat, op het ogenblik dat verzoeker zijn huidige verzoek om internationale bescherming indiende, er reeds een definitieve beslissing over een vorig verzoek om internationale bescherming was genomen. Immers dient hij op 30 juli 2018, als minderjarige in eigen naam, een beschermingsverzoek in, waartegen het beroep door de Raad verworpen wordt, waardoor het een definitieve beslissing in de zin van artikel 1, § 1, 19°, van de Vreemdelingenwet betreft.

Het door verzoeker op 21 juni 2024 ingediende verzoek om internationale bescherming werd dan ook terecht beschouwd als een “volgend verzoek om internationale bescherming”, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal kon derhalve rechtens een beslissing overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet nemen. Dat het beschermingsverzoek dat hij in eigen naam indiende

niet-ontvankelijk verklaard werd op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, doet hier geen afbreuk aan, gezien het bestaan van een definitieve beslissing over een vorig verzoek de enige noodzakelijke voorwaarde is om te kunnen spreken van een “volgend verzoek”, ongeacht of het om een niet-ontvankelijke beslissing of een weigeringsbeslissing gaat.

5.4.3. Verzoeker betwist niet dat de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Irak van 29 augustus 2025 blijkt zelfs dat Bagdad één van de veiligste periodes sinds 2023 beleefde op het vlak van algemeen veiligheidsrisico. Hoewel blijkt dat er nog vrij veel geweldincidenten gebeuren, is de situatie in verhouding tot het aantal inwoners veiliger of even veilig dan in de meeste andere provincies.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn, of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt, daar hij in zijn verzoekschrift slechts in het algemeen stelt dat de veiligheidstoestand er nog steeds erg onstabiel is en verwijst naar landeninformatie die in dezelfde lijn ligt als deze waarop de commissaris-generaal zich baseert. Het reisadvies van de Belgische autoriteiten aangaande Irak waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van dit land afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant, daar het niet slaat op zijn concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (EUAA, *Country Guidance Iraq*, november 2024, p. 73, 75-76). Verzoeker laat evenwel na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Bagdad. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier kunnen evenmin dergelijke persoonlijke omstandigheden worden afgeleid. Er zijn geen indicaties in het administratief dossier dat verzoeker, louter omwille van zijn jarenlang verblijf in België, riskeert specifiek geraakt te zullen worden door het willekeurig geweld dat heerst in Bagdad. Voorts wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat ook ten aanzien van zijn moeder een beslissing werd genomen, waarbij haar achtste verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard en hij zich aldus kan laten vergezellen waardoor er alleszins niet kan worden voorgehouden dat hij er geen netwerk heeft.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

5.5. Alles samen genomen, zijn er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde, of door verzoeker voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

5.6. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO